

Verdi δείκνυται ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ, σχετικῶς πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν τοῦ πνεύματός του ἐνέργειαν, πολὺ ἀνώτερος ἢ ἐν τοῖς μελοδράμασιν αὐτοῦ, εἰ καὶ ἐνταῦθα διαγιγνώσκεται ὁ γνήσιος Ἰταλός. Τὸ ἔργον περιέχει πληθὺν ἐκπληκτικωτάτων συνθέσεων τῶν φθόγγων καὶ ἰδίᾳ καλλιτεχνικὸν ἐστὶν ἐν ταῖς λεπταῖς συμφωνίαις. Σχετικῶς δὲ πρὸς τὸ θρησκευτικὸν περιεχόμενον ἐνεργεῖ μᾶλλον ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐξωτερικῶς ἐπιδεικτικοῦ ἐκείνου ῥυθμοῦ, ὅστις καὶ ἐν ταῖς κλασσικαῖς τέχναις ἀπὸ τῆς τῶν Ἰησουϊτῶν ἐποχῆς ἐπὶ μᾶλλον ἐπετάθη ἐν τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ.

ΠΕΡΙ ΔΑΛΙΑΣ.

Ἄλλοτε ὁ σεβαστὸς ἡμῶν Καθηγητὴς τῆς Βοτανικῆς κ. Θ. Ὁρφανίδης ἀπὸ τῆς ἑδρας αὐτοῦ, περὶ τοῦ ἄνθους τῆς Δαλίας πραγματευόμενος, διὰ γλαφυροτάτου λόγου, καὶ μετὰ ποιητικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐν τῷ προῖμοίῳ αὐτοῦ ἔλεγεν οὕτω περὶ αὐτῆς:

«Τίς ἐπισκεπτόμενος τοὺς κήπους τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης »περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου δὲν ἔμεινεν ἐκθαμβὸς ἀπέναντι τῆς καταπληκτικῆς ποικιλίας καὶ τῆς ἐξαισίας καλλονῆς τῶν δαλιῶν, αἵτινες κατὰ συστάδας φυτεύμεναι κοσμοῦσιν αὐτούς; Τίς δὲν ἐθαύμασε τὴν κομψότητα τῶν ἀνθέων »των, τὴν συμμετρικὴν αὐτῶν κατασκευὴν, τὸ δροσερὸν φύλλωμά των, τὴν καλλιτεχνικὴν ἁρμονίαν τῶν χρωμάτων διὰ »τῶν ὁποίων καὶ ἐν συνόλῳ τὰ φυτὰ ταῦτα, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον »σφαιροειδὲς κεφάλιον αὐτῶν περικοσμεῖται;»

Ἡ Δαλία ἀπὸ τῶν προνομιούχων πεδιάδων τοῦ Μεξικοῦ, ὅπου ἡ φύσις ἔχουσε θαυσιώδεις τὰ δῶρα τῆς, ὅπου ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς ἀγρίας καὶ ἀμεταβλήτου ἐρημίας ὑπερβαίνει τῆς τέχνης τὰ μεμελετημένα ἔργα, ἀπὸ τῶν ἀκατοικήτων κοιλάδων ὅπου οἱ βόνασοι βόσκουσι, καὶ οἱ ἄπληστοι μεταλλοθῆραι σπαράττουσι τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, μεταβάσα κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς κήπους τῶν πόλεων τῆς Ἀμερικῆς ἐπεμψε κατὰ τὸ 1790 μικρὰν ἀποικίαν εἰς Ἰσπανίαν διὰ τοῦ Σεσέ Μοκίνου καὶ Κερβαντές, ἐκεῖθεν δὲ διεσπάρη ἀστραπηδὸν εἰς τοὺς κήπους τῶν δύο ἡμισφαιρίων τῆς γῆς, βασιλεύουσα ἐπ' αὐτῶν ὑπερφηφάνως ἐν ἀπουσίᾳ τῆς καμελίας καὶ τοῦ ρόδου.

Κατὰ τὸ 1800 εἰσῆχθη εἰς Γαλλίαν ἡ καλλιέργεια τοῦ φυτοῦ τούτου, ὡς παράγοντος δῆθεν ἐδωδίμους ῥίζας· ἀλλὰ διὰ τὴν βαρεῖαν ὁσμὴν τὴν ὁποίαν αὐταὶ ἔχουσι καὶ τὴν πεπερώδη αὐτῶν γεῦσιν καμία χρῆσις οὔτε παρ' ἀνθρώπων οὔτε παρὰ ζώων ἐγένετο μέχρι σήμερον, ἔμεινε δὲ ἡ δαλία εἰς τὴν οἰκίαν θέσιν τῆς ἀγλάδιας, δηλαδή, τῶν κήπων.

Καλλιέργεια. Αἱ δαλίες ἀπαιτοῦσι γῆν ἐλαφρὰν, καλῶς

καλλιεργημένην καὶ μετὰ λιπάσματος ἀφθόνου μεμιγμένην περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς μαρτίου τοποθετοῦνται ἐν τοῖς κήποις, εἴτε κατὰ γραμμὰς ἐκατέρωθεν ὁδῶν, εἴτε καθ' ὁμάδας, ὅπερ καὶ προτιμώτερον· αἱ ὑδνώδεις ῥίζαι αὐτῶν φυτεύονται ἀφ' οὗ διαιρηθῶσι διὰ μαχαίριον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ των εἰς δύο, τρία, ἢ καὶ περισσότερα μέρη, ἐκ τῶν ὁποίων ἕκαστον πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ μέρος τῆς ξυλώδους βάσεως τοῦ καυλοῦ, διότι ἐξ αὐτῆς καὶ μόνῃς δύναται νὰ βλαστήσῃ φυτεύονται δὲ εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ σωρεύωνται εἰς ἓν μέρος αἱ ὁμόχροοι διαφοραὶ, ἀλλὰ νὰ κεῖνται ἀναμιγνύοντα τὰ χρώματα, διὰ νὰ παράγῃται ἐν ὅρῳ τῆς ἀνθήσεως εὐάρεστος καὶ ἁρμονικὴ ἀντίθεσις εἰς τὸν θεατὴν. Καὶ αἱ μὲν διαφοραὶ αἱ ἀναπτύσσουσαι μεγάλους καὶ ὑψηλοὺς καυλοὺς τίθενται εἰς τὸ μέσον ἢ ὀπισθεν τῆς ὅλης ὁμάδος, αἱ δὲ μικρότεραι ἔμπροσθεν, ἢ πέραξ αὐτῶν βαθμηδὸν, ὥστε κατὰ τὴν ἄνθησιν νὰ φαίνωνται ἀμφιθεατρικῶς ὅλων τὰ ἄνθη. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπιβοηθεῖται ἡ βλάστησις τῶν δαλιῶν διὰ μετρίων ποτισμάτων, ὅταν ὁμως ἀναπτυχθῶσι περὶ τὴν μίαν σπυραμὴν οἱ καυλοὶ, τὰ ποτίσματα καὶ σκαλίσματα πρέπει νὰ γίνωνται συχνότερα, ἀφ' οὗ δὲ φθάσωσιν οἱ βλαστήσαντες καυλοὶ εἰς ὕψος ἡμίσεος μέτρου τίθεται παρ' ἑκάστῳ στύλος, διότι αἱ δαλίες ἔχουσι μεσοκοίλους καὶ λίαν τρυφεροὺς τοὺς καυλοὺς, βαρέα δὲ τὰ φύλλα καὶ τὰ κεφάλια τῶν ἀνθέων των, θραύονται εἰς τὴν πρῶτην πνοὴν τῶν ἀνέμων· διὸ καὶ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ φυτευθῶσι πρέπει, ὅσον τὸ δυνατόν, νὰ ᾖ προφυλαγμένον εἴτε διὰ σειρᾶς δένδρων, εἴτε δι' ἄλλου τρόπου, ἐκ τοῦ τοιοῦτου κινδύνου.

Ἀνθοῦσι δὲ αἱ δαλίες συνήθως κατὰ Σεπτέμβριον καὶ ὁκτώβριον, τινὲς δὲ τούτων καὶ πρωϊμώτερον κατὰ Ἰούλιον καὶ αὐγουστον. Αἱ καυστικαὶ τοῦ ἡλίου ἀκτίνες καὶ οἱ θερμοὶ ἀνεμοὶ ξηραίνουσι τὰ ἄνθη των, ἂν καὶ ᾖναι προικισμένα διὰ μεγάλης ζωτικότητος, τὸ δὲ ψύχος τὰ καταστρέφει ἐντελῶς· διὰ τοῦτο εἰς θερμοὺς χειμῶνας ἐξακολουθοῦσι νὰ βλαστήνῃ καὶ νὰ ἀνθίζωσι μέχρι τοῦ τῆς ἐλεύσεως τοῦ πρώτου παγετοῦ· τότε ἐξάγονται αἱ ῥίζαι των μετὰ προσοχῆς ἐκ τῆς γῆς καὶ ἀφ' οὗ κοπῶσιν οἱ καυλοὶ των μέχρι τοῦ λαιμοῦ σχεδόν, ξηρανθῇ δὲ καὶ τιναχθῇ τὸ πέραξ αὐτῶν χῶμα, φυλάττονται τιθέμεναι κατὰ σειρὰν ἐπὶ ἄμμου, ἢ χόρτου ξηροῦ ἐντὸς ὑπογείου, ἢ ἐντὸς κιβωτίων χωρὶς νὰ πιέζωνται πολὺ μεταξὺ των, μέχρι τοῦ προσεχοῦς μαρτίου, ὅτε γίνεται ἐκ νέου ἡ φυτεία αὐτῶν.

Ἀνθοκόμοι τινὲς τῆς Εὐρώπης συνεθίζουσι νὰ ἀφίνωσιν ἕνα μόνον ἀπὸ τῆς ῥίζης βλαστὸν φρονούντες ὅτι τότε τὰ ἄνθη γίνονται ὠραιότερα, ἀλλ' ἐγὼ πιστεύω ὅτι καὶ ὁ εἷς καὶ οἱ δύο βλαστοὶ παράγουσιν ἄνθη καλὰ ἐὰν δίδηται εἰς τὸ φυτὸν καλὴ τροφή, καὶ περιποίησις καὶ δὲν λείπωσι τὰ ποτίσματα.

Οἱ θέλοντες λοιπὸν νὰ πολλαπλασιάσωσι τὰς καλὰς διαφορὰς τῶν δαλιῶν των κατωρθοῦσι τοῦτο διὰ τῆς διαιρέσεως τῆς ῥίζης, ἢ καὶ ἐμβολιάζοντες ἐπὶ τινος ἀποσπασθέντος μα-

στοῦ ἐξ αὐτῆς τρυφερόν τινα βλαστὸν ὃν ἐμπήγουσιν ἐν εἵδει κεντραδίου ἐντὸς τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, ἥ τέλος φυτεύοντες ἐντὸς φυτοθαλπίου καὶ ὑπὸ κώδωνα νέους καὶ τρυφεροὺς βλαστοὺς οὓς μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν ῥιζῶν βάλλουσιν ἐν τῇ γῇ, ὥς πρᾶττουσιν εἰς τὰ φυτοκομεία τῆς Εὐρώπης διὰ τὸν ταχύτερον πολλαπλασιασμὸν νέας τινὸς διαφορᾶς, ἀλλ' οἱ θέλοντες ν' ἀποκτήσωσι νέας διαφορὰς πρέπει νὰ συλλέξωσι κατὰ τὸν νοεμβρίου τὰ ὀριμάζοντα σπέρματα ἐκ τῶν καλητέρων ἀνθέων, νὰ σπείρωσι δὲ αὐτὰ κατὰ μάρτιον καὶ νὰ μεταφυτεύσωσι τὰ νέα φυτά. Ἄς ᾗται δὲ βέβαιον ὅτι, τὰ ἡμίση τῶν νέων φυτῶν θέλουσι μέγας διαφέρει ἐκείνων ἐξ ὧν ἐλήφθησαν τὰ σπέρματα. Τοιαύτη εἶναι ἐν γένει ἡ ἀμετάβλητος διαλία, τῆς ὁποίας ὡραῖαι καὶ πλούσιαι συλλογαὶ καλλιεργοῦνται εἰς τοὺς περὶ τὰς Ἀθήνας κήπους.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

ΜΕΡΟΒΙΓΓΙΟΙ.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 420 ἕως 751.—22, βασιλεῖς.—

Φαρχμόνδος ἐβασίλευσε τὸ 420 ἀπέθανε 428.
Κλωθίων 428—448.
Μεροβαίος 448—458.
Χιλδερίκος I. 458—481. Βαζίνα.
Κλόβις I. 481—511. Κλωτίλδη.
Χιλδεβέρτος I. 511—558.
Κλωταῖρος I. 558—562.
Καριβέρτος 562—568.
Χιλπερίκος I. 568—584. Φρεδεγόνδη.
Κλωταῖρος II. 584—628. Τρεῖς γυναῖκες.
Δαγοβέρτης I. 628—638. Πέντε γυναῖκες.
Κλόβις II. 638—655. Βατίλδη.
Κλωταῖρος III. 655—670.
Χιλδερίκος II. 670—673.
Θιερρύς I. 673—691.
Κλόβις III. 691—695.
Χιλδεβέρτος II. 695—711.
Δαγοβέρτης II. 711—715.
Κλωταῖρος IV. 715—717.
Χιλπερίκος II. 717—720.
Θιερρύς II. 720—736.
Μεσοβασιλεία 736—742.
(Κυβέρνησις τοῦ Καρόλου Μαρτέλου).
Χιλδερίκος III. ὁ ἐπιλεγόμενος ἄφρων.

Ἐβασίλευσε τὸ 742 ἐξεθρονίσθη τὸ 751.

ΚΑΡΟΛΙΔΑΙ.

Ἀπὸ ἔτους 751—987.—13 βασιλεῖς.

Πιπῖνος ὁ μικρὸς 751—768. Βέρθα.
Κάρολος I. (Καρολομάγνος) 768—814. Πέντε γυναῖκες.
Λουδοβίκος I. ὁ εὐσεβὴς 814—840. Δύο γυναῖκες.
Κάρολος II. ὁ φαλακρὸς 840—877.
Λουδοβίκος II. ὁ τραυλὸς 877—879.
Λουδοβίκος III. καὶ Καρλομάγνος 879—884.
Μεσοβασιλεία 884—885.
Κάρολος ὁ παχὺς 885—888.
Εὐδος 888—898.
Κάρολος III. ὁ ἀπλοῦς 898—923.
Ῥαούλ 923—936.
Λουδοβίκος IV. ὁ ὑπερπόντιος 936—954.
Λοθαῖρος 954—986. Ἐμμα.
Λουδοβίκος V. ὁ ὀκνηρὸς 986—987.
Λευκὴ τῆς Ἀκυϊτανίας.

ΚΑΠΕΤΙΔΑΙ.

Ἀπὸ 987—1793 καὶ ἀπὸ 1814—1848.—35 βασιλεῖς.

Οὐγὸς Καπέτος 987—996. Ἀδελαΐς.
Ῥοβέρτος 996—1031. Βέρθα.
Ἐρρίκος I. 1031—1060. Ἄννα.
Φίλιππος I. 1060—1108. Δύο γυναῖκες.
Λουδοβίκος VI. ὁ παχὺς 1108—1137.
Ἀδελαΐς τῆς Σαβοΐας.
Λουδοβίκος VII. ὁ νεώτερος 1137—1180. Τρεῖς γυναῖκες.
Φίλιππος II, Αὐγούστος 1180—1223. Τρεῖς γυναῖκες.
Λουδοβίκος VII. ὁ λέων 1223—1226.
Λευκὴ τῆς Καστιλλίας.
Λουδοβίκος IX. (Ἅγιος Λουδοβίκος) 1226—1270. Μαργαρίτα τῆς Προβηγκίας.
Φίλιππος III ὁ τολμηρὸς 1270—1285. Δύο γυναῖκες.
Φίλιππος IV. ὁ ὠραῖος 1285—1314.
Ἰωάννα τῆς Ναβάρρας.
Λουδοβίκος X. ὁ ἰσχυρογνώμων 1314—1316. Μαργαρίτα τῆς Βουργονδίας.—Κλημεντίνη.
Φίλιππος V. ὁ μακρὸς 1316—1322.—Ἰωάννα τῆς Βουργονδίας.
Κάρολος IV. ὁ ὠραῖος 1322—1328.

ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΒΑΛΟΑ.

Φίλιππος VI. 1328—1350. Ἰωάννα τῆς Βουργονδίας.—
Λευκὴ ἡ Ἐβροϊκὴ.
Ἰωάννης ὁ ἀγαθὸς 1350—1364. Δύο γυναῖκες.
Κάρολος V. ὁ σοφὸς 1364—1380. Ἰωάννα τῶν Βουρβόνων.